

**ORTAOKUL DEĞER ÖDÜLLÜ KATEGORİSİ
TÜRKİYE ÜÇÜNCÜSÜ**

TUĞÇE YALMAN

**SULUOVA ŞEHİT RECEP İNCE İMAM HATİP ORTAOKULU
AMASYA / MERKEZ**

MİNİK YÜREĞİN BÜYÜK SABRI

”SABIR” denilince, her bir Müslümanın aklına şüphesiz sabrı ile meşhur Hz. Eyyûb (a. s.) gelir. Sizleri, Hz. Eyyûb (a. s.) sabrı gibi bir sabra sahip olan, okulumuz (Suluova Şehit Recep İnce İmam Hatip Ortaokulu) 5/D sınıfı öğrencisi Tuğçe YALMAN ile tanıştırmak için inanın sabırsızlanıyorum. Çünkü O, derslerindeki başarılar yanında, sabrı içselleştirmesi, sabırlı tutum ve davranışlarındaki istikrarı, küçük veya büyük herkesi kendine hayran bırakan müthiş ”SABRI” ile diğer arkadaşlarından bir adım öne çıkmayı hak ediyor.

Sabır; hayatın zorluklarına karşı insanın kararlılık, iyimserlik ve ümitle dayanma gücüdür. Bu tarifin içinde geçen tüm sıfatları kendinde toplayan Tuğçe kızımızı ve sabrını anlatırken kendi yorumlarım, duygu ve hislerimden ziyade bu konuda yaptığım görüşmeler, araştırmalar sonunda elde ettiğim daha nesnel / somut bilgi ile örnekleri sizlere sunmaya çalışacağım. İlk olarak sabır timsali Tuğçe YALMAN ile onun bedensel engelli olan, tüp ikiz kız kardeşi Buse YALMAN hakkında, gerekli ve doğru bilgileri almak için, baba Ensar YALMAN ve anne Şâkire YALMAN ile birlikte yaptığım görüşmem sonucu elde ettiğim bilgileri aktararak (Tuğçe ve sabrı hakkında bilgi vermeye) başlamak istiyorum.

Tuğçe ile Buse kızlarımız, Amasyalı bir anne ile bir babanın sıkıntılı bir sürece ısrarla sabretmeleri neticesinde Ankara Hacettepe Hastanesi’nde dünyaya gelen tüp bebek ikiz kız kardeşlerdir. Rabbimizin ”Sabredenleri müjdele” ayetinin bir tecellisi olan Tuğçe ile Buse, anne babasına, sabırlarına karşılık Allah’ın bir ”müjde” olarak verdiği, sabır meyveleridir. Tüp bebek ikiz kızlarını, Ankara Hacettepe’den gayet sağlıklı bir şekilde şükür, sevinç ve mutluluk içerisinde alarak Amasya / Suluova’ya dönen anne Şâkire YALMAN ev hanımı, baba Ensar YALMAN ise bir öğretmendir.(Ensar YALMAN hocamız, halen Suluova Şehit Muharrem Saygün Anadolu Lisesi’nde Okul Müdürü olarak görev yapmaktadır.)

Tuğçe ile Buse ikizlerimiz, anaokuluna başlayana (6 yaşına) kadar en ufak bir sağlık sorunu bile yaşamazlar. Buse’nin ayağında 6 yaşında iken nedeni belli olmayan, teşhisi hala konulamamış ve onun yürüyüşünde aksamaya başlamasına sebep olan bir rahatsızlık başlar. Her geçen yıl biraz daha artan rahatsızlık sonucu Buse, şu an tek başına değil, değnek (kanedyen), anne, baba veya ikizi Tuğçe’nin yardımı ile yürüyebiliyor durumdadır.

İşte Tuğçe kızımızın üzüntüsü, sıkıntısı ve sabrı da, kendi ayağında başlayan rahatsızlığa üzülen, sıkıntısına sabreden ikiz kardeşi Buse ile aynı gün başlar. Tuğçe, o güne kadar kendinden daha önce yürümeye başlayan, daha önce konuşmaya başlayan, en önemlisi de kendinden daha hızlı koşabilen ikizi Buse’nin ayağında başlayan rahatsızlığa bir anlam veremez. Tuğçe de, kardeşinin üzüntüsünü onunla beraber yaşamaya başlar. (O günden itibaren kardeşi için her türlü özveriye gösterip, kardeşinin sıkıntılarını, üzüntülerini paylaşarak hafifletir, onun eli ayağı olur ve bu işi istikrarlı bir sabırla sürdürmeye devam etmektedir.)

Rabbimiz, İnşirah süresi 5. ile 6. ayetlerde iki defa peş peşe.” Şüphesiz her sıkıntının/zorluğun yanında bir kolaylık vardır.” buyuruyor. İşte Buse’nin ayağındaki rahatsızlıktan dolayı tek başına yürüyememe zorluğu yanında Allah, Tuğçe gibi, her yerde ve her zaman kendisine göz kulak, el ve ayak olan sabırlı bir kardeşi bir kolaylık olarak Buse’ye ihsan etmiştir.

Buse’nin okuldaki eli ayağı olan Tuğçe, bazen hasta olup okula gidemediği zaman, Buse de, o gün okula gidemediği için Buse’nin eğitim hayatında çok büyük bir rol üstlenmektedir.

TUĞÇE'NİN, SABRI İÇSELLEŞTİRMESİ VE SABRI DAVRANIŞ HALİNE GETİRMEDEKİ İSTİKRARINA SOMUT ÖRNEKLER

Tuğçe ile Buse'nin anne babasından, ilkokul sınıf öğretmenlerinden ve bu yıl 5.sınıfta dersine giren tüm öğretmenlerinden Tuğçe'ye ait olan, şahit oldukları, sabır değeri taşıyan somut örnekler ve doğru bilgiler temin etmek için hepsi ile ayrı ayrı görüşmelerim oldu. Öncelikle okulda görüp şahit olamadığımız, okul dışında ve evdeki sürelerde yaşanan somut örnekleri ikizlerimizin anne babasından bizlere aktarmalarını rica ettim. O anne baba ki, çocuk sahibi olmak için birçok sıkıntı ve üzüntüye katlanarak SABIR göstermişler. Tüp bebek ikizlerine kavuşarak sabır meyvelerini almışlar. Onlar ki son 6 yıldır kızları Buse'nin rahatsızlığı ile yeni bir sabır ve tahammül gerektiren sıkıntılı bir sürece daha SABIR gösteren bir anne baba. Onlar ki biricik kızlarının sağlığı için gitmedikleri doktor ve çalmadıkları kapı bırakmayan bir anne baba. Onlar ki tedavi için her yolu deneyip bir servet değerinde masraflar yapan bir anne baba. Onlar ki tek istekleri sadece kızları Buse'nin eskisi gibi tek başına yürüyebilmesi olan bir anne baba. Ve o anne ki sabrından ve fedakârlıklarından dolayı Suluova'da yılın annesi seçilen bir anne. Şimdi dilerseniz onların ağzından Tuğçe'yi, özelliklerini ve onun sabır değeri taşıyan özverili somut örnekleri dinleyelim.

- Tuğçe'nin çok duygusal ve kardeşini çok seven bir çocuk olduğunu belirten aile, Buse'nin rahatsızlığına Tuğçe'nin çok üzüldüğünü ama bunu asla Buse'ye belli etmediğini söylüyor. Buse'nin rahatsızlığından sonra ona karşı, bir kardeşi gibi değil de, sanki onun yetişkin bir ablası veya annesiymiş gibi sorumlu, fedakâr ve sabırlı bir tutum sergilediğini söylüyor.
- Baba, tedavi gereği doktorlar tarafından bazı yiyecek ve içeceklerin Buse'ye yasaklandığını söyledi. Bu durumun Tuğçe için geçerli olmadığı halde kesinlikle söz konusu yiyecek ve içecekleri, sırf kardeşini düşündüğü için istemediğini, kendine bu yiyecek ve içecekleri yasakladığını belirtti. Annesi de, Buse görmeden gizlice de olsa kesinlikle bunları yedirip içiremediklerini, onun; "Kardeşimin yemeyip içemediklerini benim yemem ve içmem doğru olmaz" diyerek bunları aldırmadığını, alsalar bile kesinlikle yemediğini ifade ediyor.
- Yine anne babası, Tuğçe'nin evde Buse'ye devamlı bir anne şefkatiyle hizmet ettiğini, tabiri caizse onun gözü kulağı, eli ve ayağı olduğunu belirtiyorlar.
- Annesi, Buse'ye tedavisi için verilen egzersiz ve spor hareketlerine Tuğçe'nin de eşlik ederek kardeşinin sıkılmamasını sağladığını belirtiyor. Ayrıca önceden ilkokulun evlerine yakın olmasıyla daha fazla Buse ile ilgilenebilirken son bir yıldır ortaokulun evlerine uzak olması sebebiyle okulda Tuğçe'ye son bir yıldır daha fazla yük bindiğini ifade ediyor.
- Babası, Tuğçe'nin, okulda ve evde Buse'ye her an destek ve yardımcı olması sayesinde ikisinin de derslerinde çok başarılı öğrenciler olduğunu, her iki kızının da her dönem takdirname alarak çalışkan öğrenciler arasında olduklarını belirtti. Tuğçe'nin, kardeşine olan desteği sayesinde Buse'nin hayata hiç küsmediğini, hayatını normal akışında sürdürdüğünü, geleceğe ikisinin de kararlı, iyimser ve ümitle baktıklarını ifade etti.

- Annesi, Tuğçe'nin gelecekte ortopedi doktoru olmak istediğini, bu kararında kardeşine bakan doktorların ve Buse'nin iyileşmesini çok istemesinin etkili olduğunu söylüyor. Tuğçe'nin kendine; "Anne, ben doktor olunca fakir çocuklardan para almayacağım. Bir de Buse'ye baktıkları gibi beş veya on dakika gibi azıcık bir süre değil, onları en az 1 saat uzun uzun muayene edip kısa zamanda hemen iyileştireceğim" dediğini aktardı.

-Aile, Tuğçe'nin en sabırla devam ettirdiği tutumlardan birine örnek olarak kardeşinin üzülmeye yol açacak konularda çok hassas davrandığını, onun üzülmeye dayanamadığını belirtti. Anne baba bu konuya misal olarak ise şu somut bilgileri aktardılar.

a) Tuğçe ile Buse'yi, babası her gün okula özel arabasıyla ev ile okul arasında günde toplam 4 defa taşıma yapıyor. Tuğçe, arabada babasının yan tarafı olan ön koltuğu kardeşine bırakıyor ve kendisi arkaya oturuyormuş. Ayrıca anneleri, her sabah "Birbirinize sahip çıkın ve göz kulak olun" dediği zaman Tuğçe, arka koltuktan Buse'nin üzülmemesi amacıyla onun göremeyeceği bir şekilde başparmağını annesine göstererek "Tamam. Sen hiç merak etme" anlamında işaretle güven mesajı veriyormuş.

b) Buse'nin üzülmemesi için onun yanında onu rencide edecek "özürlü, sakat, engelli, topal" gibi kelimeleri asla kullanmıyor, kullananlara da anında tepki gösterip müdahale ediyor ve soranlara, kardeşinin ayağındaki durum için "ufak bir rahatsızlık" demeyi tercih ediyormuş.

c) Buse'nin evde kendi başına yürüebilmesi ve egzersizlerini yapabilmesi için kullandığı koltuk değneklerine bile değnek kelimesini kullanırtmayıp "Kanedyenlerini getireyim mi?" diyerek "değnek" yerine "kanedyen" kelimesini kullanmayı tercih ediyormuş.

TUĞÇE'NİN SABRINA DAİR DİĞER ÖĞRETMENLERİNDEN SOMUT ÖRNEKLER

Tuğçe ve onun sabrına dair, dersine giren tüm öğretmenleri ile tek tek yaptığım görüşmeler neticesinde elde ettiğim bilgiler, o kadar fazla ve uzun ki mecburen burada onları özetlemek zorunda kaldım. Bu somut bilgiler ve örnek davranışlar ise özetle şöyledir:

-Tuğçe ilkokulda ilk teneffüslerde kantinden iki simit alır, kardeşi Buse'nin sınıfına getirir ve beraber yerlerdi. Diğer teneffüslerde de mutlaka Buse'nin sınıfına gelir, onu kontrol eder ve bir ihtiyacının olup olmadığını sorardı. Lavaboya, tuvalete ve dışarıya çıkmak istediği zaman da hep Tuğçe yanında olurdu. Ayakkabı bağlarını sürekli kontrol eder ve çözülmüşse hemen bağlardı. Annesi onları almak için bazen geç kalacak olsa annesi gelene kadar Tuğçe asla Buse'nin yanından ayrılmazdı. (Buse'nin İlkokul Sınıf Öğretmeni - Erdinç ÖNDAŞ)

-Sene başında henüz Buse'nin rahatsızlığını bilmiyordum. Bir keresinde Tuğçe ile Buse'nin de içinde olduğu bir grup öğrencime Esmâül Hüsna'yı (Allah'ın en güzel isimlerini) tahtada sınıfa sunmaları için ödev vermiştim. Buse'nin rahatsızlığını anlayınca keşke bu ödevi ona verip onu yormasaydım diye düşündüm. Buse'ye istemediği takdirde tahtaya çıkmak zorunda olmadığını, sırasında oturarak sunumunu yapabileceğini söyledim. Fakat Buse "Hayır, kalkmak istiyorum öğretmenim" der demez hemen kardeşi Tuğçe, anında devreye girip onu tutup tahtaya çıkardı. Altına hemen öğretmen sandalyesini çekip oturmasını sağladı. Ne yüce gönüllü bir kardeş! Bunu benim düşünmem ve yapmam gerekirken Tuğçe buna fırsat bile bırakmadı... Ve o an anladım ki öğretmek için "öğretmen" olmak gerekmez. Bazen küçücük bir yürek kocaman ufuklar açar önümüzde...

(Tuğçe'nin İHO / 5.sınıf, Temel Dini Bilgiler Öğretmeni- Sema AKALAN)

-Beden eğitimi derslerinde serbest etkinlik kısmına geçtiğimizde, ikizler dışında tüm sınıf arkadaşları, birlikte oyun oynarlardı. Tuğçe ise, oyun çağında olmasına, beden eğitimi dersini ve top oynamayı sevmesine rağmen bu isteğini bastırıp sabrederek "Buse sınıfta tek başına sıkılmasın, ben onun yanına gidebilir miyim?" diyerek izin alır ve oyun oynamak yerine sınıfta Buse ile vakit geçirirdi hep.

(Tuğçe'nin İHO / 5.sınıf Beden Eğitimi Öğretmeni - Bahtiyar ESER)

-Tuğçe merhameti, fedakârlığı ve bir çoğumuza örnek olan sabrıyla hanım hanımcık bir öğrencim. Sessiz, sakin ve kardeşi Buse'nin ayağındaki probleminden ötürü oldukça mahzun bir görüntüsü var. Kardeşinin bu hali onu oldukça üzüyor olmalı. Onu bir teneffüs bile diğer arkadaşlarıyla dışarıda top oynarken, koşup oynarken görmedim. Belki de ne kadar çok isterdi arkadaşlarıyla oynamayı ama o sabırla, yürümekte bile zorlanan kardeşinin yanında kalmayı tercih ediyor hep. Ders içi grup etkinliklerimizde de önce o atılıyor, kardeşinin koluna girip ona yardım etmek için. Hatta ilk dönem Peygamberimizin Hayatı dersinde "Peygamberimizi görseydiniz ne yapardınız? O'na ne söylerdiniz?" sorusunun cevabını yazın dedim. Tuğçe; "Peygamberimize kardeşimin ayağının düzelmesi için Allah'a dua eder misin? diye sorardım." yazmış. Bunu okuduğumda boğazıma dizildi sözcükler. Onun kardeşinin iyileşmesine yönelik her şeyi bıkip usanmadan sabırlı bir şekilde ısrarla yapmaya devam etmesine (sabrına) hayranım. Tuğçe'nin küçük yaşında bu denli büyük fedakârlık ve sabır erdemlerini taşıyor olması bana ve emsallerine çok büyük bir örneklik teşkil ediyor. (Tuğçe'nin, Peygamberimizin Hayatı ve K. Kerim Öğretmeni-Esma Nur GENÇALIOĞLU)

-Tuğçe, daha çocuk yaşta ve oyun çağında olmasına rağmen kardeşi Buse'nin, (tahtaya, lavaboya, kantine, bahçeye çıkması gibi) maddi ihtiyaçları ile (üzülmemesi, mutluluğu gibi) manevi ihtiyaçları için kendini ona adanmış, sabır yüklü bir öğrencimizdir. (Fen Bilgisi, İngilizce, Türkçe, Arapça ve Matematik öğretmenlerinin hem fikir oldukları özet bilgidir.) Tüm bu somut örnekler ve bilgiler ışığında ortaya çıkan bir gerçek var ki o da; Tuğçe'nin yaşı üstünde büyük bir sabra sahip olmasıdır. Tüm zorluklara rağmen hem Tuğçe hem de Buse, hayata iyimser ve pozitif bakıyorlar. Bunun en büyük kanıtı, her ikisinin de çalışkan birer öğrenci olmaları ve bunu her dönem aldıkları takdirname belgeleri ile süslemeleridir. Tuğçe'nin sabrını, değerli ve farklı kılan püf nokta ise şudur. Onun sabrı, kendinin bir derdi, sorunu ve engeli yok iken, kardeşinin çektiği sıkıntıları bertaraf eden, özverili bir sabırdır. Kardeşi için, ortak olduğu sıkıntılar karşısında hiç şikâyet etmeden, bıkip usanmadan, tamamen kendi hür iradesi ile yaptığı bu sabırlı tutum ve davranışları içselleştirmiş olması, böylelikle sabrı ile çevresine rol model olması, Tuğçe'nin sabrını anlamlı kılmaktadır. Bu özverili sabra, daha oyun çağında bir çocuk iken sahip olması da ender bulunan bir özelliktir.

Tuğçe'mizin sabırlı tutum ve davranışlarının, sadece kendi okulumuza, ilçemize değil, tüm okullarımıza, topluma ve sabra ihtiyacı olan insanlığa yayılıp rol model olmasını diliyorum. Onun tek dileği ve duası olan "Buse'nin iyileşmesi", hepimizin de dua ve arzusudur. İnşallah Tuğçe, bu uğurda verdiği sabırlı tutum ve davranışlarının bir gün müjdesini alacaktır.